

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201849
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8218201849.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., IČO: 31 335 004, so sídlom Bajkalská 30, 821 05 Bratislava, proti žalovaným: 1./ D. P., V.. XX.XX.XXXX, P. T. XXX, XXX XX R., 2./ R. P., V.. XX.XX.XXXX, P. T. XXX, XXX XX R., o zaplatenie 7.365,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 5Csp/78/2018-83 zo dňa 17. júna 2019 takto

rozhodol:

Návrhy občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962, na pribratie do konania zamietla.

Čiastočne mení rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 379,38 eur, 6,59 % úrok z úveru ročne zo sumy 6.492,08 eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia a 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 39,- eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v prevyšujúcej zamietavej časti.

Priznáva žalobkyni proti žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 6.986,45 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.492,08 eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia, v lehote tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobkyni proti žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89,70 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutočností, že medzi žalobkyňou ako veriteľkou a žalovanými ako dlžníkmi bola 15. augusta 2013 uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXX 1 02. V článku I. tejto zmluvy boli uvedené základné úverové podmienky, a to druh úveru medziúver, číslo účtu stavebného sporenia XXXXXXXXXXX/XXXX, cieľová suma zmluvy o stavebnom sporení 7.500,- eur, výška mesačného vkladu na účet stavebného sporenia 7,35 eur, výška úrokovej sadzby vkladov na účet stavebného sporenia 1,75 %, počiatočný vklad na účet stavebného sporenia 0 % cieľovej sumy (ďalej len „CS“), splatnosť vkladov na účet stavebného sporenia 15. deň mesiaca, úroková sadzba úrokov z

omeškania z omeškaných vkladov 5 % ročne, počet mesačných vkladov do pridelenia CS 247, číslo účtu medziúveru XXXXXXXXXXX/XXXX, úroková sadzba medziúveru zvýhodnená pre prvý rok 3,59 % ročne, úroková sadzba medziúveru pre druhý až piaty rok 6,59 % ročne, výška medziúveru/celková výška úveru 7.500,- eur, výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru vrátane poplatku za prijatie do poistenia pre prvý rok 25,44 eur, výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru vrátane poplatku za prijatie do poistenia pre druhý až piaty rok 44,19 eur, splatnosť splátok úrokov z medziúveru 15. deň mesiaca, počet splátok úrokov z medziúveru do pridelenia CS 247, úroková sadzba úrokov z omeškania z omeškaných splátok úrokov z medziúveru maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, číslo účtu stavebného úveru XXXXXXXXXXX/XXXX, výška stavebného úveru po pridelení CS 4.453,72 eur, úroková sadzba stavebného úveru 4,75 % ročne, výška mesačnej splátky vrátane úrokov stavebného úveru a poplatku za prijatie do poistenia 51,54 eur, splatnosť splátok stavebného úveru 15, počet splátok istiny stavebného úveru 113, počet splátok úrokov stavebného úveru 113, úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok stavebného úveru maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, úroková sadzba úroku z omeškania po odstúpení od zmluvy z celého zostatku dlhu po výzve na zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti z celého zostatku dlhu maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, doba trvania medziúveru/stavebného úveru v rokoch 30, konečná splatnosť medziúveru/stavebného úveru do 15. augusta 2043, RPMN pri stavebnom úvere 6,32 % ročne, RPMN pri medziúvere 7,19 % ročne, priemerná hodnota RPMN pri podpise zmluvy 19,25 % ročne, celková výška medziúveru 7.500,- eur, celková čiastka medziúveru, ktorú musí dlžník zaplatiť 19.679,95 eur. Podľa článku V. bod 5.2 tejto zmluvy dlžník sa zaväzuje splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami jednou sumou prvý rok vo výške 32,79 eur, po uplynutí tejto doby sumou vo výške 51,54 eur. Podľa bodu 5.3 tejto zmluvy do pridelenia cieľovej sumy predstavujú sumu vo výške uvedenú v bode 5.2 vklady na účet sporenia, úroky z medziúveru a poplatok za poistenie typu A vo výške 3,- eurá, pričom sa uspokojia v nasledovnom poradí: úroky z medziúveru, poplatok za poistenie a vklady. Podľa bodu 5.4 tejto zmluvy po pridelení cieľovej sumy bude suma podľa bodu 5.2 predstavovať splátku stavebného úveru vrátane úroku vo výške 48,54 eur a poplatku za poistenie typu A vo výške 3,- eurá. Podľa článku IX. bod 9.3 tejto zmluvy v prípade omeškane dlžníka s viac ako dvomi splátkami alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako tri mesiace, resp. z iných dôvodov uvedených v článku X. zmluvy je veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti. Žalovaným bol vyplatený medziúver v dvoch výplatách, a to 22. augusta 2013 suma 6.000,- eur a 6. septembra 2013 suma 1.400,- eur. Žalobkyňa upozornila žalovaných listom označeným ako upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti z 2. novembra 2016, doručeným obom žalovaným 7. novembra 2016 na to, že 25. novembra 2016 vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, keďže žalovaní ani na základe výziev neuhradili dlžné splátky vrátane splátky splatnej za november 2016. Žalobkyňa informovala žalovaných listom z 21. decembra 2016 označeným ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, doručeným žalovaným 27. decembra 2016, že 21. decembra 2016 nastala mimoriadna splatnosť celého úveru, na základe čoho ich vyzvala splatiť celú dlžnú sumu vo výške 7.275,09 eur. Dlžná suma k 31. októbru 2017, (ktorú si žalobkyňa v žalobe uplatnila) však predstavovala sumu 7.365,83 eur vrátane úrokov z omeškania a úrokov za úver s prihliadnutím na plnenia poskytnuté zo strany žalovaných v celkovej sume 420,- eur. Nasporená suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavovala výšku 587,92 eur. Žalobkyňa požiadala o plnenie dlhu v splátkach vo výške 30,- eur mesačne. Túto svoju žiadosť odôvodnila tým, že so žalovaným v 2. rade sa starajú o štyri maloleté deti, ona poberá len prídavky na deti a manželov mesačný príjem predstavuje sumu 280,- eur. Žalobkyňa s týmto návrhom nesúhlasila odvolávajúc sa na judikatúru odvolacích súdov a poukazujúc na to, že súd v okolnostiach takýchto prípadov skúma nielen pomery na strane žalovaných, ale aj právo žalobcu na splnenie pohľadávky v primeranej lehote.

2.2 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobkyňou ako veriteľkou a žalovanými ako dlžníkmi bol zmluvou o úvere z 15. augusta 2013 založený záväzkový vzťah. Na základe tejto zmluvy žalobkyňa poskytla žalovaným mimoriadny medziúver č. XXXXXXX X XX vo výške 7.500,- eur. Peňažné prostriedky boli žalovaným vyplatené v dvoch výplatách, a to 22. augusta 2013 a 6. septembra 2013. V zmysle čl. VIII. bod 8.1 zmluvy žalobkyňa účtovala žalovaným poplatok, ktorý bol splatný pri vyplatení úveru, a preto bol poskytnutý úver ponížený o tento poplatok vo výške 100,- eur. Úroková sadzba bola dohodnutá na obdobie prvého roka od poskytnutia úveru vo výške 3,59 % ročne a po uplynutí prvého roka vo výške 6,59 % ročne. Žalovaní sa zaviazali splácať úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 32,79 eur a po uplynutí prvého roka vo výške 51,54 eur na účet stavebného sporenia č. XXXXXXX X XX. Mesačné splátky pozostávali zo splátky 3,59 % ročného úroku za medziúver vo výške 25,44 eur, vkladu na konto sporenia a poplatku za poistenie úveru vo výške 3,- eurá. Mesačné splátky vo výške 51,54 eur pozostávali zo splátky 6,59 % ročného

úroku za medziúver vo výške 44,19 eur, vkladu na konto sporenia a poplatku za poistenie úveru vo výške 3,- eurá. Jednotlivé splátky boli splatné do 15. dňa v mesiaci a v zmysle článku V. bod 5.3 zmluvy sa uspokojovali v poradí splátka úroku za medziúver, poplatok za poistenie úveru a splátka na konto sporenia. Keďže žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a dostali sa do omeškania so splácaním splátok úveru, listom z 2. novembra 2016 žalobkyňa upozornila žalovaných na to, že sú v omeškanií so splátkou po dobu dlhšiu ako tri mesiace a vyzvala žalovaných na doplatenie dlžných splátok a zároveň ich upozornila na to, že v prípade nesplnenia tejto povinnosti je oprávnená úver zosplatiť. Keďže žalovaný omeškané splátky nedoplatil, žalobkyňa 21. decembra 2016 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola na konte stavebného sporenia nasporená suma 587,92 eur. Dlž žalovaných ku dňu zosplatenia predstavoval sumu 7.275,09 eur a pozostával z istiny vo výške 6.912,08 eur, nezaplatených úrokov za úver v sadzbe 6,59 % ročne za obdobie do 21. decembra 2016 vo výške 159,01 eur, nezaplatených poplatkov za poistenie úveru za obdobie od decembra 2015 do decembra 2016 vo výške 39,- eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovaný čiastočne uhradil pohľadávku žalobkyne, a to 20. januára 2017 vo výške 60,- eur, 23. februára 2017 vo výške 60,- eur, 23. marca 2017 vo výške 50,- eur, 18. apríla 2017 vo výške 50,- eur, 22. mája 2017 vo výške 50,- eur, 20. júla 2017 vo výške 50,- eur, 19. septembra 2017 vo výške 50,- eur a 20. októbra 2017 vo výške 50,- eur. Toto plnenie v celkovej výške 420,- eur žalobkyňa započítala na istinu úveru.

2.3 Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na zaplatenie 6.986,45 eur pozostávajúci z istiny vo výške 6.492,08 eur, nezaplatených úrokov za úver v sadzbe 6,59 % zo sumy 7.500,- eur do 21. decembra 2016 (vyhlásenie mimoriadnej splatnosti) vo výške 159,01 eur, nezaplatených poplatkov za poistenie, ktoré boli dohodnuté priamo v zmluve za obdobie od decembra 2015 do decembra 2016 vo výške 39,- eur a nezaplatených úrokov z omeškania v sadzbe 5 % ročne za obdobie od 22. decembra 2016 do 31. októbra 2017 v celkovej výške 296,36 eur. Keďže poslednú platbu uhradili žalovaní 31. októbra 2017 do omeškania sa dostali nasledujúci deň, pričom úrok z omeškania sú povinní platiť zo sumy predstavujúcej istinu úveru. Súd žalobu zamietol v časti nad súdom priznaný nárok ako aj nárok v časti o zaplatenie úrokov za úver vo výške 379,38 eur za obdobie od 22. decembra 2016 do 31. októbra 2017 a v sadzbe 6,59 % ročne zo sumy 6.492,08 eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia. Súd zamietol aj tú časť žaloby, ktorou žalobkyňa požadovala priznanie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z kapitalizovaných úrokov za úver vypočítaných za obdobie od 22. decembra 2016 do 31. októbra 2017 v celkovej sume 379,38 eur, ktorú zahrnula do uplatňovaného nároku v celkovej výške 7.365,83 eur. Súd nevyhovel žiadosti žalobkyne o splácanie dlhu v splátkach vo výške 30,- eur z dôvodu, že mesačná splátka, ktorou navrhli dlh plniť je oproti priznanému nároku nízka a v konečnom dôsledku by plnenie v takýchto splátkach nebolo pre nich výhodou, pretože konečná suma k zaplateniu by sa plynutím času v spojení s príslušenstvom pohľadávky navýšila. Súd zohľadnil aj záujem žalobkyne, ktorá by sa splatenia dlhu dočkala o približne dvadsať rokov a prihliadol aj na skutočnosť, že po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovaní zaplatili žalobkyni niekoľko splátok v celkovej sume 420,- eur, pričom poslednú splátku uhradili 20. októbra 2017. Od tohto dňa však nepreukázali úprimný záujem dlh splácať, keďže po tomto dni už v prospech žalobkyne neuskutočnili žiadne plnenie. Preto súd určil žalovaným v súlade s § 232 ods. 3 CSP z dôvodu, aby im bol poskytnutý priestor pripraviť sa na splnenie uloženej povinnosti, vzhľadom na to, že sa starajú o štyri maloleté deti 30-dňovú lehotu na plnenie.

2.4 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 2, § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), ustanovení § 497, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Úrok z omeškania priznal žalobkyni v súlade s ustanovením § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2.5 Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní úspešnejšia, priznal jej nárok na náhradu trov konania proti žalovaným zaviazaným spoločne a nerozdielne v rozsahu 89,70 %.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila s názorom súdu

prvej inštancie, že požadovaním zaplataenia dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti z dôvodu porušenia povinnosti dlžníkom stráca veriteľ automaticky nárok na odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov dlžníkovi. Tvrdila, že napriek jej výzve na vrátenie peňažných prostriedkov, dlžníci tieto prostriedky nevrátili. Keďže žalobkyňa naďalej nemá časť svojho prenechaného majetku k dispozícii, mala za to, že má mať až do momentu, kedy sa do jej dispozície opätovne dostanú, kompenzované to, že s časťou jej majetku stále nakladajú dlžníci. Teda úrok ako odplata za prenechanie peňažných prostriedkov, má veriteľovi patriť až do momentu ich reálneho vrátenia. Popritom žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie sa zjavne nesprávne vysporiadal s nárokom, ktorý zamietol, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný. Poukázala na skutočnosť, že v bode 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd uvádza, že zamietol nárok žalobkyne na úroky z omeškania v sadzbe 5 % ročne z kapitalizovaných úrokov za úver vypočítaných za obdobie od 22. decembra 2016 do 31. októbra 2017 vo výške 379,38 eur. Žalobkyňa však žalobou ani nežiadala priznať zaplataenie úrokov z omeškania z úrokov za úver po splatnosti. Súd teda reálne zamietol žalobu (v časti úrokov z omeškania) iba v časti nároku na úroky z omeškania zo sumy 198,01 eur (pozostávajúcej z úrokov za úver do vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 159,01 eur a nezaplataených poplatkov za poistenie úveru vo výške 39,- eur, pričom oba tieto nároky súd žalobkyni priznal). Žalobkyňa súčasne zdôraznila, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd zamietol žalobu v časti jej nároku na úroky z omeškania z úrokov za úver do splatnosti a z poplatkov za poistenie, avšak ak by to aj tak bolo, považovala by takéto rozhodnutie za nesprávne. Tvrdila, že nárok na zaplataenie poplatkov za poistenie vo výške 39,- eur nie je možné považovať za príslušenstvo pohľadávky. V súvislosti s úrokom z omeškania z úroku z úveru priznaného jej do zosplataenia vyjadrila presvedčenie, že ku dňu splatnosti úveru nezaplataené úroky predstavujú zákonom stanovené plnenie zo zmluvy, ktoré má veriteľ právo požadovať, a teda v zmysle Občianskeho zákonníka má právo z tohto plnenia požadovať aj úroky z omeškania. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade uloží povinnosť spoločne a nerozdielne zaplataiť žalobkyni 379,38 eur spolu so 6,59 % p. a. úrokom za úver zo sumy 649,08 eur od 1. novembra do zaplataenia a s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 198,01 eur od 1. novembra 2017 do zaplataenia. Zároveň navrhla, aby jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaní sa k odvolaniu žalobkyne v súdom určenej lehote nevyjadrili.

5. V priebehu odvolacieho konania navrhlo občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42 362 962, so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava, podaniami z 31. júla 2019 svoje pribratie do konania na stranu žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade.

6. Súd prvej inštancie vyzval žalovaných 16. augusta 2019, aby sa k týmto návrhom občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV vyjadrili v lehote 10 dní.

7. Žalovaní sa k návrhom občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV v súdom určenej lehote nevyjadrili.

8. Podľa § 95 ods. 1 CSP na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

9. Odvolací súd zdôrazňuje, že osobitný subjekt podľa citovaného ustanovenia sa do konania priberá s cieľom ochrany práv strany sporu, pričom predpokladom jeho pribratia je súhlas strany, na ochranu ktorej má osobitný subjekt vystupovať. Ide o iný inštitút ako inštitút intervencie, keďže osobitný subjekt nemá právny záujem na výsledku konania; zmyslom jeho účasti v konaní je len ochrana práv strany sporu. O pribratí osobitného subjektu rozhoduje súd uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, keďže ide o uznesenie o vedení konania. Pribratie je fakultatívne, súd nie je povinný osobitný subjekt do konania pribrať.

10. Odvolací súd po preskúmaní predmetných návrhov dospel, vzhľadom na štádium konania k záveru, že vstup tohto osobitného subjektu do konania už nenapĺňa zmysel a účel sledovaný citovaným ustanovením, v dôsledku čoho návrhy osobitného subjektu na pribratie do konania zamietol.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobkyňou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné čiastočne zmeniť.

12. Podľa § 388 odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. Odvolací súd na základe uvedeného skutkového stavu ako aj citovaných zákonných ustanovení právne uzatvára:

15. Žalobkyňa v odvolaní zotrvala na stanovisku, že nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z poskytnutého úveru trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov do ich úplného zaplatenia a nie iba do zosplatenia úveru. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí naopak vyslovil záver, že veriteľovi patria úroky iba do predčasnej splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Uviedol, že v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru aj úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

16. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý kogentným spôsobom vymedzuje, ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, kde sa uplatní právna úprava Obchodného zákonníka ako lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku. Ide o obligatórne uplatnenie Obchodného zákonníka. V týchto prípadoch nemožno aplikáciu Obchodného zákonníka vylúčiť dohodou strán. Bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa takýto právny vzťah riadi vždy Obchodným zákonníkom. Tým nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje na základe výslovného zmocnenia obsiahnutého v ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého sa právne vzťahy uvedené v odseku 1 spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

17. Z obsahu ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou a pre jej vznik stačí dohoda aspoň o uvedených náležitostiach, pričom sa nevyžaduje

ani to, aby k poskytnutiu peňažných prostriedkov skutočne došlo. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka.

18. Zo zákonného vymedzenia zmluvy o úvere nevyplýva povinnosť dlžníka dohodnutý úver skutočne čerpať, preto z tohto hľadiska zmluva o úvere predstavuje záväzok veriteľa mať zmluvou dohodnuté peňažné prostriedky k dispozícii pre dlžníka po dohodnutú dobu, prípadne až do požiadania dlžníka, ak nedôjde k zániku záväzku veriteľa skôr, napr. dohodou alebo výpoveďou poskytnutia úveru podľa § 500 Obchodného zákonníka. Výška úveru je spravidla dohodnutá v zmluve vo forme určitého limitu, do ktorého môže dlžník úver čerpať. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje.

19. V § 499 Obchodného zákonníka je upravená možnosť dohodnutia odplaty za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, ak je poskytovanie úveru predmetom podnikania veriteľa - žalobcu, s čím nesporne súvisí aj § 502 Obchodného zákonníka, v ktorom sú upravené práve úroky za poskytnutie úveru. Odplata predstavuje odmenu veriteľovi za to, že po dobu medzi dojednaním zmluvy o úvere a skutočným čerpaním úveru musel pre dlžníka rezervovať peňažné prostriedky, prípadne ich mať zabezpečené. Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou náležitosťou.

20. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, keďže povinnosť platiť úroky je v prípade poskytnutia pôžičky závislá na dohode zmluvných strán nielen čo do výšky úrokov, ale aj čo do doby a spôsobu ich platenia.

21. Vzhľadom k dispozitívnej povahe úpravy zmluvy o úvere nie je vylúčené, aby doba, po ktorú je dlžník povinný platiť úrok, bola upravená dohodou strán odchyľne od výkladu § 503 Obchodného zákonníka. V zmluve je možné dohodnúť najmä, že dlžník je povinný platiť úrok z úveru od poskytnutia úveru do dohodnutej doby splatnosti, pričom takáto dohoda, aby sa dlžník zaviazal zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, nie je v rozpore s § 497 Obchodného zákonníka.

22. V zmluve o úvere dohodli strany úrok z úveru v sadzbe 3,59 % ročne na obdobie prvého roka od poskytnutia úveru a v sadzbe 6,59 % ročne na obdobie druhého až piateho roka. Záväzok dlžníka platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy (viď aj ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi).

23. Pokiaľ žalobkyňa vyzvala žalovaných na predčasné splatenie celého úveru, vrátane zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v ňou vyčíslenej výške tak, ako to vyplýva z jej výziev zaslaných žalovaným v súlade s citovanými Všeobecnými podmienkami pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, na ktoré odkazuje zmluva, ide zároveň o jednostranný právny úkon odstúpenia žalobkyne od zmluvy o úvere pre omeškanie žalovaných s vrátením po sebe idúcich dvoch splátok alebo jednej splátky viac ako tri mesiace (viď článok IX. bod 9.3 zmluvy) podľa § 506 Obchodného zákonníka.

24. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, (ani napr. s iným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove, č. k. 6Co/190/2014-65 z 30. júna 2015, na ktorý sa v praxi súdov prvej inštancie odkazuje). S týmito závermi sa nestotožnili vtedajšie senáty obchodnoprávneho kolégia tunajšieho súdu a vyjadrili svoje stanovisko k tejto problematike i vo vydaných rozhodnutiach (viď ďalej dôvody tohto rozhodnutia), ale i vo vyjadrení obchodnoprávneho kolégia k úvahám na predloženie podnetu občianskoprávnym kolégium na zjednotenie výkladu právnej normy dovolacím súdom.

25. Niet názorových rozdielov v praxi odvolacích senátov tunajšieho súdu, ba ani v praxi iných odvolacích súdov Slovenskej republiky na to, že aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch sa v zásade aplikujú ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka (s výnimkou takých zmluvných podmienok, aké má na mysli aplikácia ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Toto zodpovedá aj názorom z odbornej literatúry, v ktorej rezonuje názor, že pri aplikácii Obchodného zákonníka na záväzkové vzťahy, ktorých predmet záväzkov je určený Obchodným zákonníkom, v dôsledku kogentného ustanovenia (aj ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) absolútne obchody) sa práva a povinnosti spravujú Obchodným zákonníkom. Pokiaľ ide o súvislosť s účasťou spotrebiteľa v týchto vzťahoch ako je to napr. aj v spotrebiteľských úveroch, na takéto úvery sa aplikuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (predtým zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov), avšak režim Obchodného zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník rieši (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka), sa má aplikovať aj u spotrebiteľského úveru (s vyššie uvedenou výnimkou danou aplikáciou ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Normatívne usporiadanie postupuje totiž od zákona o spotrebiteľských úveroch ako *lex specialis* k Obchodnému zákonníku ako *lex generalis* až po Občianský zákonník ako základ súkromnoprávnej úpravy v otázkach, ktoré Obchodný zákonník nerieši. (viď napr. PATAKYOVÁ, M. a kol.: Obchodný zákonník, Komentáre, 4. vydanie, Bratislava: C.H.Beck, 2013, s. 1043 alebo Ovečková, O.: Vplyv novely Občianskeho zákonníka na aplikovateľnosť Obchodného zákonníka, Právny obzor, 98, 2015, č. 4, s. 397 - 416).

26. Z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou (§ 269 ods. 1 Obchodného zákonníka).

27. Úroky zo zmluvy o úvere predstavujú odplatu za peňažné prostriedky, ktoré boli dlžníkovi na požiadanie poskytnuté podľa zmluvy o úvere. V zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka úroky i úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky. Úroky sú v zásade splatné v dohodnutej dobe, inak spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (§ 503 ods. 1 Obchodného zákonníka).

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom „zosplatnenia úveru“ v predmetnej veci bolo porušovanie povinnosti dlžníkmi, ktorí neplnili včas dohodnuté splátky úveru. V podstate podľa obsahu „zosplatnenie úveru“ je spôsobom zániku zmluvy o úvere odstúpením od zmluvy o úvere. Nie je totiž rozhodujúce ako sa právny úkon označil, prípadne na ktoré ustanovenia toho-ktorého zákona sa odvoláva, ale rozhodujúci je obsah daného právneho úkonu, t. j. práva a povinnosti z neho pre účastníkov plynúce. Prejav vôle treba vykladať podľa interpretačných pravidiel určených v ustanovení § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 266 Obchodného zákonníka. Podporujú to aj názory z právnej praxe (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29Odo 512/2002 z 5. novembra 2002, sp. zn. 22Cdo 4157/2009 z 15. februára 2012).

29. Účinky odstúpenia od zmluvy sú pre obchodnoprávne vzťahy upravené v ustanovení § 351 Obchodného zákonníka. Tieto sa však ani na odstúpenie od úverovej zmluvy pre omeškanie dlžníka s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než tri mesiace neaplikujú, pretože pre takýto stav je v zákone, konkrétne v ustanovení § 506 Obchodného zákonníka upravený iný právny režim. Podľa tohto ustanovenia, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú čiastku s úrokmi. Zmyslom tohto ustanovenia tak, ako to plynie z jeho znenia a z kontextu, ako je v Obchodnom zákonníku uvedené, je poskytnúť veriteľovi právny prostriedok proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než tri mesiace. Vzhľadom k tomu, že za tejto situácie možno dôvodne predpokladať, že ani v budúcnosti dlžník nebude riadne plniť, môže veriteľ od zmluvy o úvere odstúpiť, a tým spôsobiť, že zaniknú jeho povinnosti, ktoré má podľa zmluvy voči dlžníkovi. Je to v podstate právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa. Vo vzťahu k dlžníkovi sa v § 506 Obchodného zákonníka uvádza oprávnenie veriteľa spolu s odstúpením od zmluvy o úvere „požadovať, aby vrátil dlžnú sumu s úrokmi“. Toto ustanovenie týmto spôsobom upravuje účinky odstúpenia od zmluvy o úvere, a to odlišným spôsobom, než je to uvedené už

vo vyššie označených všeobecných ustanoveniach § 351 Obchodného zákonníka, či v ustanovení § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka v tomto zmysle vo vzťahu k ustanoveniu § 351 Obchodného zákonníka predstavuje špeciálnu právnu úpravu. Takýmto odstúpením sa menia len podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoju povinnosť splniť. Dlžník už ďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dohodnutých v zmluve, ale na požiadanie veriteľa v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi). Povinnosť vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi aj po odstúpení od zmluvy o úvere nepredstavuje sekundárny záväzok, ale záväzok pôvodný, ktorý sa odstúpením od zmluvy „modifikoval“ vo svojej splatnosti. Povinnosť dlžníka pri aplikácii ustanovení § 506 zaplatiť úroky a dlžnú sumu nezaniká. Podobné závery prijal napr. Najvyšší súd ČR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 33Cdo/113/2008, sp. zn. 32Cdo/2782/2009, sp. zn. 29Cdo/2606/2000, sp. zn. 32Odo/420/2004.

30. Obchodný zákonník i Občiansky zákonník rešpektujú autonómiu vôle strán pri úprave následkov odstúpenia od zmluvy. Ak to v zmluve nie je upravené inak, dôsledkom odstúpenia veriteľa od zmluvy pri aplikácii ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je aj oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky (dlžnú sumu), aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po odstúpení od zmluvy je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využívajúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom. Najvyšší súd ČR napr. vo svojich vyššie označených rozhodnutiach sp. zn. 32Cdo/2782/99, či sp. zn. 33Cdo/113/2008 konštatoval práve, že zmyslom a účelom ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach a je v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu než tri mesiace. Veriteľ môže od zmluvy o úvere odstúpiť a tým spôsobiť, že zaniknú jeho povinnosti, ktoré má podľa zmluvy voči dlžníkovi. Ide o právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa a jeho využitím sa preto veriteľ nemôže ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Takáto názorová línia vyplýva aj z právnej teórie. Podobné závery vyplynuli i z dôvodov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Obo 283/2003 (uverejneného v ZSP 8/2007), podľa ktorých odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť.

31. Z týchto stanovísk vychádzali odvolacie senáty obchodnoprávneho kolégia tunajšieho súdu vo svojich rozhodnutiach, napr. č. k. 14Co/41/2014-89 zo 4. novembra 2014, č. k. 14Co/108/2014-64 z 25. júna 2015, č. k. 1Cob/34/2011-168 z 25. októbra 2011, č. k. 9Co/6/2014-212 z 5. mája 2015, či iné). Tieto závery sa neodlišujú ani od záverov rozhodnutí iných odvolacích súdov v Slovenskej republike, na ktoré odkazuje odvolateľ či iných rozhodnutí odvolacích súdov (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/628/2014, sp. zn. 43Co/19/2017, sp. zn. 43Co/28/2017, Krajský súd v Košiciach sp. zn. 5Co/250/2017, sp. zn. 5Co/257/2017, sp. zn. 5Co/311/2017, sp. zn. 5Co/32/2017, Krajský súd v Nitre sp. zn. 7Co/366/2017).

32. Odvolací súd považuje za dôvodnú aj odvolaciu námietku žalobkyne, že nárok na zaplatenie poplatkov za poistenie vo výške 39,- eur nie je možné považovať za príslušenstvo pohľadávky. Podľa článku VIII. bod 8.5 zmluvy dlžník je povinný uhradiť veriteľovi poplatky a náklady súvisiace s úverom podľa platného sadzobníka poplatkov pre fyzické osoby, ktorý je prílohou tejto zmluvy, predovšetkým poplatok za prijatie do poistenia, v prípade, že úver je zabezpečený poistením pre prípad smrti dlžníka ako poistenej osoby. Dlžník je povinný platiť poplatok za poistenie spolu s dohodnutou mesačnou splátkou úrokov z medziúveru, resp. splátkou stavebného úveru jednou platbou. Naproti tomu nárok na zaplatenie poplatku z omeškania ako príslušenstva pohľadávky má veriteľ iba vtedy, ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného dlhu a zároveň Občiansky zákonník ustanovuje, že v tom-ktorom prípade je dlžník povinný zaplatiť poplatok z omeškania (napr. § 697, § 723 ods. 1). Podľa § 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka poplatok z omeškania je za každý deň omeškania 0,5 promile dlžnej sumy, najmenej však 0,83 eura za každý i začatý mesiac omeškania.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobkyne na zaplatenie úrokov z úveru vo výške 6,59 % ročne zo sumy 6.492,08 eur po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, t. j. za obdobie od 22. decembra 2016 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 39,- eur od 1. novembra 2017 do

zaplatenia nie je správne. Preto musel odvolací súd podľa § 388 CSP zmeniť napadnutý rozsudok tak, že žalobkyni priznal právo na zmluvný úrok z úveru za obdobie od 22. decembra 2016 do 31. októbra 2017 vo výške 379,38 eur a za obdobie od 1. novembra 2017 do zaplatenia v sadzbe 6,59 % ročne zo sumy 6.492,08 eur a na úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne zo sumy 39,- eur od 1. novembra 2017 do zaplatenia a žalovaných zaviazal na jeho úhradu tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

34. Odvolací súd sa však stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti právneho posúdenia odkazujúceho na tzv. anatocizmus. Ak v zmysle tejto zásady súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatňovaných úrokov z omeškania z úrokov z úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 159,01 eur, je odvolací súd toho názoru, že takéto právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie je správne. Súd prvej inštancie pre účely rozhodnutia o tejto časti žaloby mal spoľahlivo zistený skutkový stav (odvolacie dôvody ani toto nenamietajú) a s právnym posúdením tohto nároku sa v dôvodoch rozhodnutia aj správne vypořiadal, pričom odkázal aj na právnu prax súdov Slovenskej republiky, ale aj súdov Českej republiky.

35. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobkyne za čiastočne dôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 388 CSP a ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti zmenil a v časti ako vecne správny potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo čiastočne zmenené a na základe zmeňujúceho rozhodnutia bol neúspech žalobkyne s uplatneným nárokom len v pomerne nepatrnej časti. Preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v 1. rade a žalovanému v 2. rade zaviazaným spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).